

...

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Pfv.II.21.512/2021/2.

A tanács tagjai: Dr. Orosz Árpád a tanács elnöke

Dr. Kiss Gábor előadó bíró

Dr. Gyarmathy Judit bíró

A felperes:

A felperes képviselője: Dr. Balczó Gábor ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője: Dr. Tóth Ambrus ügyvéd

A per tárgya: Birtokvédelmi igény

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 52.Pf.631.761/2021/11.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság 3.P.51.309/2020/18-I.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes mint vevő és az S. Ingatlanhasznosító Korlátolt Felelősségű Társaság (f.a.) mint eladó 2013. január 18-án ingatlan adásvételi szerződést kötött a b-i 1. helyrajzi számú, „társasházi teremgarázs” megnevezésű 3425 m² alapterületű ingatlan 73200/170400 tulajdoni hányadára. Az adásvételi szerződés 2. pontjában a felek rögzítették, hogy az ingatlanból az adásvétel tárgyát képező tulajdoni hányad 112 darab gépkocsibeállót testesít meg, amelyek egyenként 600/170400 tulajdoni hányadot képviselnek. Az adásvételi szerződés 3. pontja szerint az eladó tájékoztatta a felperest, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor rendelkezésre álló okiratok hiányosságai miatt nem áll módjában minden részletre kiterjedő pontossággal meghatározni azokat a teremgarázs beállókat, amelyeket az adásvétel tárgyát képező tulajdoni hányad megtestesít.

[2] Az adásvételi szerződéssel összefüggésben 2013. augusztus 30-án felvett birtokbaadási jegyzőkönyvben – amelyet a felek nem írtak alá – feltüntetésre került a perbeli ingatlanban kialakított valamennyi teremgarázs beállóhely 1-től 280-ig tartó számozással és beállóként a tulajdonosok megjelölésével azzal, hogy amelyik beállóhely mellett nem szerepel a tulajdonos feltüntetése, az az adásvételi szerződés tárgyát képezi. A kimutatás szerint a 228. számú beállóhely (P-228) is érintett volt az adásvételi szerződéssel.

[3] A felperes mint III. rendű alperes és az alperes mint felperes között korábban a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 16.P.50.731/2016. szám alatt birtokháborítás megszüntetése iránt peres eljárás volt folyamatban, amelyben a jelen per alperese a perbeli ingatlanban található P-228. számú parkolóhely birtokosaként kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket – köztük a jelen per felperesét – a birtoksértő magatartástól való tartózkodásra, tekintettel arra, hogy felszólítást kapott annak az elhagyására. Kérte továbbá, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az S. Ingatlanhasznosító Kft. és közte 2007. december 22-én adásvételi szerződés jött létre, amelyre tekintettel a parkolóhelyre tulajdont szerzett.

[4] Utalt rá, hogy a 2007. december 23-án kelt birtokbaadási jegyzőkönyv tartalma szerint az eladó átadta a perbeli parkolóhely távirányítóját és egy, az ahhoz tartozó kezelési kulcsot M. P-nek, az ő édesapjának.

[5] A perben a felperes mint III. rendű alperes viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben kérte, hogy bíróság kötelezze a jelen per alperesét 2012. május hónapjától havi 20.000 forint használati díj megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a perbeli beállóhelynek ő a tulajdonosa.

[6] Az elsőfokú bíróság a jelen per alperesének a tulajdonjoga megállapítására irányuló keresete tekintetében a 28. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével a pert megszüntette, a

birtokháborítási igénnyel kapcsolatos keresetet a 28-II. sorszámú részítéletével elutasította. A részítélet indokolása szerint azt állapította meg, hogy a jelen per alperese nem tulajdonosa a P-228. számú beállóhelynek. Az elsőfokú bíróság a jelen per felperesének a viszontkeresetét szintén elutasította, mert álláspontja szerint a keresetet összecszerúságát a felperes a perben nem bizonyította. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét a 44.Pf.633.217/2018/6. számú részítéletével helybenhagyta.

[7] A felperes 2019. március 4-én kelt levelében felszólította az alperest, hogy haladéktalanul hagyjon fel a birtokháborító magatartással és hagyja el a 228. számú parkolóhelyet. A felszólító levél 2019. március 9-én lett kézbesítve az alperes részére. Az alperes a 2019. március 26-án kelt válaszlevelében nem ismerte el a felperesnek a birtokláshoz való jogát.

[8] Ezt követően a felperes birtokvédelmi eljárást kezdeményezett az illetékes jegyzőnél, aki azt elutasította arra hivatkozással, hogy a jogvita tárgyában ítélet született, amelynek a végrehajtására a bíróság illetékes.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[9] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a perbeli garázsbeállóhely használatával történő zavarás megszüntetésére, a beállóhely használatától a jövőben tiltsa el, továbbá kötelezze a beállóhely birtokba adására. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2013. augusztus 30-tól a birtokbaadásig havi 20.000 forint használati díj megfizetésére, valamint 2013. augusztus 30-tól annak a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamata megfizetésére.

[10] Előadta, hogy a bíróság a korábban folyamatban volt perben meghozott ítéletében tényként rögzítette, hogy ő a perbeli garázsbeállónak 2013. január 18-tól az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa, amelyre tekintettel a 2013. augusztus 30-án megtörtént birtokátruházásra figyelemmel a beállóhelyre érvényes jogcímmel rendelkező birtokosa. Utalt arra, hogy abban a perben azt is megállapította a bíróság, hogy az alperes nem minősül a perbeli beállóhely tulajdonosának, így a birtoklásra feljogosító jogcím hiányában birtokvédelmi igény érvényesítésére sem jogosult. A használati díjfizetési kötelezettséggel kapcsolatban a felperes előadta, hogy a perbeli garázsingatlanban a beállóhelyek havi 20.000 forint összegű bérleti díj ellenében bérelhetők, mivel az alperes jogcím nélkül használja a beállót, ezért használati díjat köteles fizetni a részére.

[11] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását.

[12] Vitatta, hogy a felperes a perbeli garázsbeállóhely tulajdonosa, és vitatta azt is, hogy alappal kérhetné a bíróságtól, hogy kötelezze őt a birtoklásban való zavarás megszüntetésére és az ingatlan kiürítésére, valamint arra, hogy tiltsa el a jövőbeni jogsértéstől.

[13] Álláspontja szerint az előzményi pernek nem képezte tárgyát az, hogy a felperes valóban tulajdonosa-e a P-228-as számú beállóhelynek, ezért szerinte a felperes ezzel kapcsolatos okfejtése alaptalan. Állította, hogy a felperes által becsatolt adásvételi

szerződésből nem állapítható meg az, hogy a perbeli beállóhely tulajdonjogát a felperes megszerezte és annak igazolására a felperes által csatolt birtokba adási jegyzőkönyv sem alkalmas. Okfejtése szerint a tulajdoni lap nem tartalmazza külön jelzéssel a tulajdonosok tulajdonában álló beállóhelyek számát, ezért nem állapítható meg, hogy a valóságban az egyes tulajdonostársak mely beállóhellyel rendelkeznek.

[14] Előadta, hogy 2018 óta nem használja a beállóhelyet parkolóként, a teremgarázs kulcsát a társasház időközben lecserélte és most már „proxyval” nyílik.

[15] A használati díj iránti igényt mind a jogalapja, mind az összegaszerúsége tekintetében vitatta, mert a felperes nem igazolta a tulajdonjogát, ezért használati díjra sem jogosult. Hivatkozott arra is, hogy a felperes követelése részben elévült, részben pedig jogerősen már elbírálásra került.

Az első- és másodfokú ítélet

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletével a használati díj körében előterjesztett kereseti kérelem tekintetében az eljárást megszüntette. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[17] Indokolása szerint az adott ügyben a használati díj körében előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában ítélt ügyről van szó, mert megállapítható, hogy a korábban folyamatban volt perben a felperes mint III. rendű alperes viszontkeresetében az alperessel mint az akkori felperessel szemben terjesztette elő az igényt. A követelés jogalapjaként mindkét keresetben a tulajdonjogát, a használati díj mértékét pedig havi 20.000 forintban jelölte meg. Utalt rá, hogy a két keresetben az igényérvényesítés kezdő időpontja tért el, de a jelen perben feltüntetett kezdő időpont fedésben áll a korábbi kereseti kérelmében foglaltakkal.

[18] Nem osztotta a felperes érvelését, miszerint a bizonyítottság hiányára alapított elutasító rendelkezés nem eredményez érdemi elbírásált, mert a bíróság a viszontkereseti kérelmet érdemben bírálta el. Mivel szerinte a felperes használati díj megfizetésére irányuló kereseti kérelme az előzményi perben már elbírálásra került, ezért e jogvita újbóli elbírálásának nincs helye. Erre tekintettel ebben a körben az eljárást megszüntette, és emiatt az alperes elévülési kifogását sem vizsgálta.

[19] A birtokvédelmi igény körében szerinte azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes tulajdonjoga kétséget kizáróan megállapítható-e a perbeli parkolóhely vonatkozásában. Utalt rá, hogy a csatolt adásvételi szerződés csupán helyrajzi számot és tulajdoni hányadot tartalmaz, a birtokba adási jegyzőkönyv pedig nem alkalmas önmagában a tulajdonjog igazolására. Hangsúlyozta, hogy a tulajdoni lap a felperes vonatkozásában nem tartalmaz a tulajdoni hányad megjelölésén túl az azt megtestesítő garázsbeálló egyedi azonosítására alkalmas jelölést, mindezek alapján nem került bizonyításra, hogy a felperesnek az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdoni hányada természetben mely parkolóhelyeket foglalja magába, tekintettel arra is, hogy az adásvételi szerződés 112 beálló tulajdonjogáról rendelkezik.

[20] Az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperesnek azt az álláspontját, amely szerint az előzményi perben rögzített tények a jelen perben kötőerővel bírnak, mert a bíróság nincs kötve egy másik perben megállapított tényálláshoz.

[21] Megállapította, hogy az alperes a P-228. számú beállóhely birtokosa. Szerinte az alperesnek az a nyilatkozata, hogy nem rendelkezik „proxyval” a teremgarázs bejáratához, azért nem releváns, mert köztudomású tény, hogy ezek az elektronikus kulcsok nyilvános helyen másolhatók, míg a korábbi távirányító és kulcs leadására igazoltan nem került sor.

[22] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[23] Elöljáróban utalt rá, hogy a felperes a fellebbezésében meg nem engedett keresetváltoztatással élt, mert a birtokháborítás körében előterjesztett keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:82. §-ára is alapozta, annak ellenére, hogy az elsőfokú eljárás során ezt a jogszabályhelyet nem jelölte meg. Okfejtése szerint a korábban meg nem jelölt érvényesített jogra való hivatkozás keresetváltoztatás, amelyre a másodfokú eljárásban már nincs lehetőség.

[24] Utalt rá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében rendelkezett a használati díj körében előterjesztett kereset tekintetében az eljárás megszüntetéséről. Szerinte a felperes alappal hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy ez eljárási szabálysértésnek minősül, ugyanakkor mivel a másodfokú bíróság szerinte az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel akkor helyezheti hatályon kívül, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése, az adott esetben ez az eljárási szabálysértés nem alapozza meg az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezését. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság egyébként helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a használati díjra irányuló kereset ítélt dolog, aminek következménye, hogy e kérelem tekintetében az eljárást meg kell szüntetni. Érvelése szerint emiatt ez az eljárási szabálysértés az érdemi döntésre nem hatott ki.

[25] Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a felperesnek a korábbi perben III. rendű alperesként előterjesztett használati díj megfizetésére irányuló viszontkeresetét a bíróság jogerősen elutasította, ami azt jelenti, hogy ítélt ügynek minősül, függetlenül attól, hogy a jogerős ítélet szerint az elutasítás oka a bizonyítottság hiánya volt.

[26] Hangsúlyozta, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott arra is a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem észlelte: korábban nem az ebben az eljárásban „peresített” időszakra vonatkozóan terjesztett elő használati díj iránti igényt, mert az előzményi perben 2012-től kezdődően érvényesítette az igényét, míg a jelen perben 2013-tól kezdődően, vagyis következtetése szerint nincs olyan időszak, amelyre nem vonatkozik a korábbi elutasító döntés.

[27] Az elsőfokú bíróság – érvelt – a felperes birtokvédelemre irányuló keresetét alappal utasította el, a rendelkezésre álló bizonyítékokból helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes nem tudta bizonyítani a perbeli garázsbeállóhely tekintetében a tulajdonjogát. Szerinte a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az előzményi perben a bíróság jogerősen

megállapította, hogy ő a perbeli beállóhelyek ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa, a korábbi ítéletnek sem a rendelkező részében, sem a tényállásában szerinte ilyen tartalmú megállapítás nem szerepel.

[28] Megállapította, hogy a jelen per felperese a teremgarázs-ingatlan 71400/170400 tulajdoni hányadát vásárolta meg, utóbb viszont a tulajdoni hányada 44847/170400-ra csökkent, arra ugyanakkor nincs tényadat, hogy a korábbi és a jelenlegi tulajdoni hányadok közötti különbség pontosan mely ingatlanrészek kizárólagos használatát fedi le és ez a rendelkezésre álló okiratokból sem állapítható meg. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy még abban az esetben sem bizonyított az, hogy a felperes tulajdonjoga jelenleg is kiterjed a perbeli beállóhelyre, ha az bizonyított lenne, hogy a felperes a 2013-ban kötött szerződés alapján annak tulajdonjogát megszerezte.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[29] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amely annak a hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult.

[30] Állította, hogy a korábban 16.P.50.731/2016. számon megindított perben az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság a keresete jogalapját megalapozottnak tekintette és kizárólag az összecszerűség bizonyítatlansága okán utasította el a viszontkereseti kérelmét.

[31] Az előzményi perben előterjesztett viszontkeresetét – szerinte – a bíróság érdemben nem bírálta el, mert az előzményi perben eljáró bíróság a bizonyítás elrendelését azért volt köteles mellőzni, mert ő a szakértői díjelőleg letétbe helyezését elmulasztotta. Érvelése szerint az érdemi elbírálásnak és az érdemi döntés meghozatalának e formális akadályja nem eredményezheti azt, hogy ő az alperessel szemben fennálló használati díjjal kapcsolatos jogos követelését többé ne tudja érvényesíteni.

[32] Állította, hogy téves a másodfokú bíróság következtetése, miszerint nincsen időszak, amelyre a korábbi ítélet ne vonatkozna, mert a kifizetés napjáig terjedő időszakra való kötelezés az alperes önkéntes birtokelhagyásán vagy a bíróság kötelezésén alapul, amely konkrét napot jelöl meg: az előzményi perben 2018. október 11. napját jelentette be, míg a jelen perben 2021. június 29. napját. Okfejtése szerint a kifizetés napjáig történő kötelezés absztrakt módon történő megjelölése nem jelenti azt, hogy erről a korábbi perben eljáró bíróság örök időkre döntött.

[33] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság ítélettel döntött a per megszüntetéséről, holott a per megszüntetéséről csak végzéssel lehet rendelkezni. Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság az eljárást lezáró határozatát ítélet formájában hozta meg, annak a tartalmából megállapítható azonban, hogy az ítélet egy része nem minősül a per érdemében hozott döntésnek, ezért ebben a vonatkozásban az ítéletet szerinte permegszüntető végzésként kell elbírálni. Vitatta, hogy az a körülmény: az elsőfokú bíróság ítélettel döntött olyan kérdésben, amelyben végzéssel kellett volna döntenie, nem minősül az elsőfokú eljárás szabályai lényeges – az ügy érdemére kiható – megsértésének.

[34] Szerinte a korábban folyamatban volt perben eljáró bíróságok azt állapították meg, hogy a perbeli beállóhelynek ő az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa, míg az alperes vonatkozásában arra a következtetésre jutottak, hogy az alperes a tulajdonjoga igazolására nem volt képes, ezért nem minősül jogszerű birtokosnak. Szerinte nem felel meg a jogerős ítéletnek az a megállapítása, hogy az előzményi perben eljáró bíróságok mindössze az alperes ellenkérelme ismertetése során nevezték meg őt tulajdonosnak.

[35] Rámutatott, hogy a perbeli ingatlan tulajdonjogát érvényes adásvételi szerződéssel szerezte meg, továbbá, hogy iratellenes az elsőfokú bíróság ítéletének az a megállapítása, amely az alperest birtokosnak minősíti, mert sem az előzményi, sem a jelen perben nem került elő olyan okirat, amely megalapozná az alperesnek a birtokláshoz való jogát.

[36] Előadása szerint az ügyben eljáró bíróságok akkor jártak volna el jogszerűen, ha az alperes birtoklásával kapcsolatosan rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a birtoklás jogellenes jellegét megállapítják, továbbá az alperest a birtokháborítás megszüntetésére kötelezik.

[37] A felülvizsgálati kérelem előterjesztésével egyidejűleg felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is előterjesztett, amelyben kérte, hogy a Kúria a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 409. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján engedélyezze a felülvizsgálatot.

[38] Állította, hogy az adott ügyben eljáró bíróságok az előzményi ügyben eljáró bíróságokhoz képest eltérően értelmezték a Pp. 360. §-ában foglaltakat. Okfejtése szerint különösen jelentős kérdés, hogy az ítélet mely részéhez kapcsolódik az anyagi jogerő: csak a rendelkező részhez, vagy az ítélet indokolásához is, továbbá, hogy a bizonyítás mellőzésével meghozott döntés az ügy érdemi elbírálásának minősül-e.

[39] Utalt rá, hogy nincs olyan – a jelen ügyre is irányadó – kúriai döntés, amelyben a Kúria elvi jelleggel foglalna állást az ítélt dologgal kapcsolatban.

[40] Mindamellet hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.31.639/2001/4. számú és Gfv.VII.30.185/2014/5. számú határozatára. Az előbbi kapcsán hangsúlyozva: a hivatkozott ügyben a Legfelsőbb Bíróság úgy foglalt állást, hogy az ítélt dolog tárgya a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, így a felek közötti jogviszony minősítése is.

A Kúria döntése és jogi indokai

[41] A Kúria előjáróban utal rá, hogy az adott ügyben a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem érdemi elbírálásának a törvényi feltételei fennálltak.

[42] A felperes valós tárgyi keresethalmazatban két kerestet terjesztett elő. A Ptk. 5:36. § (1) bekezdésére is alapozva kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a tulajdonában álló

parkolóhely birtokba adására. A Ptk. 5:36. § (1) bekezdése kimondja, hogy a tulajdonos követelheti a jogellenes beavatkozás vagy behatás megszüntetését, és a jogalap nélküli birtokostól a dolog kiadását. A Ptk. ezt az igényt a tulajdonjog védelme körében szabályozza. A jogellenes beavatkozás megszüntetése iránti, vagyis a tulajdonjog háborítatlanságát védő per a tulajdonjog egyik legfontosabb részjogosítványának (birtokláshoz való jog) a védelmére szolgál, az igényt csak a tulajdonos terjesztheti elő, függetlenül attól, hogy tartalmában az igény a birtokvédelmi igénnyel esik egybe. Abban is különbözik a Ptk. 5:5. § (1) bekezdésében foglalt, a jogszerű birtokost védő szabálytól, hogy az alapján – adott esetben – a tulajdonost akkor is megillette a védelem, ha a dolognak nincs és nem is volt a birtokában. A Kúria álláspontja szerint a tulajdonjog háborítatlanságát védő per a Pp. 407. § (2) bekezdés b) pontja alkalmazása szempontjából nem azonos a birtokvédelmi perrel, az ilyen típusú perekben a felülvizsgálat a hivatkozott jogszabályhely alapján nem kizárt, e tilalom kiterjesztő értelmezésének nincs alapja.

[43] Másrészt a per tárgyának értéke – a birtokbaadás iránti igényre tekintettel – nem volt meghatározható, azonban a Pp. 408. § (2) bekezdése szerint nincs helye felülvizsgálatnak vagyoni jogi perben, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság azonos jogszabályi rendelkezésre és jogi indokolásra utalással hagyta helyben. Ezért a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemnek a Pp. 409. § (1) bekezdésében foglalt feltételei fennálltak.

[44] A felperes második kereseti kérelme a használati díj megfizetésére irányult. Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja szerint alkalmazandó 176. § (1) bekezdés d) pontjára figyelemmel e kereseti kérelem vonatkozásában az eljárást meg kellett szüntetni, mert a felek között ugyanabból a ténybeli alaphoz származó ugyanazon jog iránt indított más perben annak tárgyát már jogerősen elbírálták. Az elsőfokú bíróság azonban ebben a körben az eljárás megszüntetéséről ítélettel döntött. Ez a körülmény a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem érdemi elbírálását nem zárja ki, csupán azt eredményezi, hogy a Kúria a kérelemnek ezt a részét a végzés elleni felülvizsgálati kérelemre irányuló rendelkezések [Pp. 406. § (2) bekezdés] alapján bírálta el.

[45] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja szerint a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása miatt indokolt. A Kúriának a felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2021. (VII. 12.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) 1. pontja szerint a Kúria a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatában, az általa a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlathoz eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. A fél az engedélyezés alapjául szolgáló határozatokat a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében köteles pontosan megjelölni azzal, hogy első fokon jogerőre emelkedett határozatra nem hivatkozhat.

[46] A felperes a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében a jogerős ítélet egyik rendelkezése kapcsán sem állította, hogy a bírói gyakorlat nem egységes és azt sem, hogy a joggyakorlathoz eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezzel a joggyakorlat egysége megbomlásának a veszélye áll fenn.

[47] A Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjának második fordulata a PK vélemény 2. pontja szerint abban az esetben teszi lehetővé a felülvizsgálat engedélyezését, ha az a joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében indokolt. A fél a joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére akkor hivatkozhat, ha egy elvi kérdésben a bírói gyakorlat már kialakult, és egységes ugyan, de a gyakorlat követése a továbbiakban változatlan formában nem támogatható. A felperes a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében nem hivatkozott arra, hogy az általa felvetett kérdésben lenne olyan egységes joggyakorlat, amelynek a követése a továbbiakban változatlan formában nem támogatható.

[48] A PK vélemény 3. pontja alapján a Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontja szerint a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége miatt indokolt.

[49] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontja szerint a Kúria a felvetett jogkérdés különleges súlyára figyelemmel a felülvizsgálatot egyebek mellett abban az esetben engedélyezi, ha a jogkérdés nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel. A Kúria a felvetett jogkérdés társadalmi jelentőségére figyelemmel a felülvizsgálatot különösen akkor engedélyezi, ha a jogkérdés a jogalanyok széles körét érinti.

[50] E rendelkezés első fordulata kizárólag akkor teszi lehetővé a jogerős ítélet felülvizsgálatát, ha a vizsgált jogkérdés az egyedi ügyön – különleges súlyára tekintettel – túlmutat. Ebben az esetben azonban az is szükséges a felülvizsgálat engedélyezéséhez, hogy valamilyen további – általában a jogegységgel, illetve közvetetten a jogbiztonsággal kapcsolatba hozható – fontos ok fennálljon, és ennek folytán válik szükségessé a Kúria iránymutatása.

[51] A Kúria álláspontja szerint a felperes által felvetett jogkérdések nem tekinthetők különleges súlyúnak egyrésztől azért, mert a hivatkozott jogszabályhely helyes értelmezése szerint, ha a bíróság a tulajdonjogra alapított használati díj megfizetése iránti keresetet elutasítja, azonban a döntés indoka nem az, hogy a fél nem bizonyította a tulajdonjogát, akkor a tulajdonjog kérdésében az anyagi jogerő nem áll be.

[52] Másrésztől a Pp. nem tesz különbséget a tekintetben, hogy a kereset elutasításának az indoka az, hogy a felperes által szolgáltatott bizonyítékok nem alkalmasak az összecszerűség bizonyítására, vagy a fél bizonyítása azért nem vezetett eredményre, mert a bíróság által szakkérdésnek ítélt ténykérdés tisztázása kapcsán a bíróság felhívására a szakértői díjelőleget nem tette letétbe. Ez utóbbi körülmény a jogerőhatást nem rontja le.

[53] A perben egyébként a felperes azt sem igazolta, hogy az általa felvetett kérdések nagy számban előforduló új ügyben merültek fel.

[54] A Pp. 409. § (2) bekezdés b) pontjának második fordulata szerint a felülvizsgálat akkor engedélyezhető, ha a fél által állított jogszabálysértés vizsgálata a felvetett jogkérdés társadalmi jelentősége miatt indokolt.

[55] „Társadalmi jelentősége” van – a PK vélemény 3. pontjához fűzött indokolás szerint – az olyan jogkérdésnek, amelyek a társadalom széles körét közvetlenül, vagy közvetett módon érintik. Nagy társadalmi jelentősége lehet egy jogkérdésnek akkor is, ha a jogsértő gyakorlat fenntartása másokat is a jogsértő gyakorlat folytatására ösztönözhet.

[56] A Kúria álláspontja szerint – részben a fenti indokokra figyelemmel – a felülvizsgálat engedélyezésének ezek a feltételei sem állnak fenn, ilyen tartalmú indokolást a felperes sem fogalmazott meg. A felperes által felvetett jogkérdések nem bírnak társadalmi jelentőséggel, különös tekintettel arra is, hogy nincs olyan jogsértő gyakorlat, ami másokat is a jogsértő gyakorlat folytatására ösztönözhet.

[57] A Kúria a fentebb ismertetett okokra tekintettel a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Pp. 411. § (1) és (2) bekezdése alapján megtagadta.

[58] A végzés ellen a Pp. 407. § (1) bekezdés a) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2022. január 19.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró